॥ ಅಥ ಶ್ರೀ ಸಾಯಿ ಸಚ್ಚರಿತೆ ॥

ಅಧ್ಯಾಯ ಒಂಭತ್ತು

ಶ್ರೀ ಗಣೇಶಾಯ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸರಸ್ವತ್ಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಕುಲದೇವತಾಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಸೀತಾರಾಮಚಂದ್ರಾಭ್ಯಾಂ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾಯ ನಮಃ ॥

ಇನ್ನೂ ಪೂರ್ವಕಥಾನುಸಾರವಾಗಿ । ಬಾಬಾರ ಆಜ್ಞೆಗೆ ಹೊರತಾಗಿ ।
ಭಕ್ತನು ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ತಿರುಗಿ । ಹೋಗಲು ಹೇಗೆ ಕಷ್ಟದಿ ಸಿಲುಕಿದ ॥ 1

ಅಂತೆಯೇ ಬಾಬಾ ಭೈಕ್ಷ್ಯ ವೃತ್ತಿಯನು । ಆಮರಣಾಂತ ನಡೆಸಿದರದನು ।
ದೂರ ಮಾಡಲು ಪಂಚಸೂನಾದಿ ಪಾತಕಗಳನು । ಮತ್ತು ಭಕ್ತರ ಕಲ್ಯಾಣವನು ತೋರಿ ॥2

ಅಂತೆಯೇ ಆ ಬ್ರಹ್ಮ ಸ್ಥಾವರಗಳಲೆಲ್ಲ । ಸಾಯಿ ತುಂಬಿ ನಿಂತಿರುವನೆಲ್ಲ ।
ಭೂತ ಮಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಭಗವಂತನ ಸೊಲ್ಲ । ಸಾಯಿಯೇ ಕೃಪಾವಂತರಾಗಿ ತೋರುವರು ॥3

ಆದಕೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಇದು ತಮ್ಮೊಳು । ಚಿತ್ತವಿಟ್ಟಿದನ ಆಲಿಸಲು ।
ಪಾವನವಾದ ಈ ಕಥೆಗಳು । ನಿಮ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಡುವವು ॥ 4

ಶಿರಡಿಯ ಯಾತ್ರೆಯದೊಂದು ಗುಣವಿದೆ । ಬಾಬಾರ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗದೇ ।
ಯಾತ್ರಿಗಕನು ವಿಘ್ನಗಳ ಆಮಂತ್ರಿಸಿದನೆಂದೇ । ತಿಳಿಯಬೇಕವ ತಿರುಗಿ ಹೊರಟರೆ ॥5

ಅದೇ ಆಜ್ಞೆಯು ದೊರಕಲು । ಕ್ಷಣವೊಂದು ಶಿರಡಿಯಲಿ ಉಳಿಯಲು ।
ವಿಘ್ನವು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟದ್ದೇ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು । ಈ ಅನುಭವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬಂದಿದೆ ॥ 6

ಆಜ್ಞೆಯ ಮೀರಿ ನಡೆದವರೆಲ್ಲರೂ । ದಾರಿಯಲಿ ಕಷ್ಟಕ್ಕೀಡಾದರು ।
ಕೆಲವರನು ಕಳ್ಳರು ದೋಚಿದರು । ಜನ್ಮವೆಲ್ಲ ನೆನಪುಳಿಯಿತದು ॥ 7

ಊಟ ಮಾಡಿ ಹೋಗಿರೆಂದಾಗ । ಅವಸರದಿಂದ ಹಾಗೇ ಹೊರಟಾಗ ।
ಉಪವಾಸವಿರಬೇಕಾಯಿತು ಗಾಡಿ ಸಿಗದಾಗ । ಇಂಥನೇಕ ಭಕ್ತರ ಕಂಡಿರುವೆವು ॥ 8

ಒಮ್ಮೆ ತಾತ್ಯಾಕೋತೆ ಪಾಟೀಲನು । ಕೋಪರಗಾವಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದನು ।
ವಾರದ ಸಂತೆಗೆ ಹೊರಟವನು । ಬಂದನಾಗ ಮಶೀದಿಗೆ ॥ 9

ಟಾಂಗೆಯ ಹೊರಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ । ಬಾಬಾರ ಚರಣಕ್ಕೆ ವಂದಿಸಿ ।
ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದಂತೆ ತೋರಿಸಿ । ದರ್ಶನ ಪಡೆದು ಹೊರಟನು ॥ 10

ಭಕ್ತರು ಮಾಡಿದರೂ ಹಾಗೆ ಹೀಗೆ । ಹೊತ್ತು ಗೊತ್ತೆಲ್ಲ ತಿಳಿಯುವದು ಬಾಬಾರಿಗೆ ।
ಅವಸರವಿದ್ದುದ್ದು ನೋಡಿ ತಾತ್ಯಾಗೆ । ಒಂದಿಷ್ಟು ತಡೆಯಬೇಕೆಂದರು ॥ 11

ಸಂತೆಯೇನು ಆದೀತು ಬಿಡು । ಬೇಡ ಊರ ಹೊರಗೆ ನೀ ಹೋಗುವದು ।
ಆದರೂ ತಾತ್ಯಾನ ಒತ್ತಾಯ ಕಂಡು । ಹೇಳಿದರು ಜೊತೆಗೆ ಶ್ಯಾಮನನು ಒಯ್ಯೆಂದು ॥ 12

ಶ್ಯಾಮನನು ಕರೆದೊಯ್ಯುವ ಕಾರಣವೇನು । ಎಂದು ಹೋಗಿ ಟಾಂಗೆಯಲಿ ಕುಳಿತನು ।
ಸಂತೆ ಮಾಡಲು ಹೊರಟನು । ಬಾಬಾರ ಆಜ್ಞೆಯನು ಮೀರಿ ॥ 13

ಎರಡರಲ್ಲೊಂದು ಕುದುರೆ ಚುರುಕು ಬಲು । ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಯ ಗಂಟು ಹತ್ತಿರವಿರಲು ।
ಸಾವೂಳಬಾವಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬರಲು । ಉಚ್ಛೃಂಬಲವಾಗಿ ಓಡತೊಡಗಿದವು ॥ 14

ಎಂದೂ ಒಂದೇಟು ತಿನ್ನದುದು । ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪೇಟೆಯ ತಲುಪುವಂಥದು ।
ಏನಾಯಿತೋ ಕುದುರೆಯ ನಡು । ಒಮ್ಮೆಲೆ ನೋವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿತು ॥ 15

ಎಲ್ಲಿಯ ಸಂತೆ ಎಲ್ಲಿಯದೇನು । ಸಾಯಿ ಮಾತೆಯನಾಗ ನೆನೆಸಿದನು ।
ಬರುತಿರಲಿಲ್ಲ ಈ ಅಪಾಯ ಕೇಳಿದ್ದರವರ ಮಾತನ್ನು । ಆಗಿ ಹೋದದ್ದಕ್ಕೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ ॥ 16

ಹೀಗೆಯೇ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನಡೆದಾಗ । ತಾತ್ಯಾ ಕೋಲ್ಹಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದಾಗ ।
ಟಾಂಗಾ ಜೋಡಿಸಿಟ್ಟು ಕೇಳಲು ಬಂದಾಗ । ಬಾಬಾರ ಪಾವನ ಚರಣಗಳ ವಂದಿಸಿದ ॥ 17

ಇನ್ನು ಹೋಗಿಬರುವೆನೆಂದು । ಇನ್ನೂ ಹೇಳದಿರುವಾಗ ಆಗಲಿ ಎಂದು ।
ಆದರೂ ತಾತ್ಯಾ ಹಾಗೆಯೇ ಮುಂದು । ಹೊರಟಾಗ ಏನಾಯಿತು ಕೇಳಿರಿ ॥ 18

ಮೊದಲೇ ಟಾಂಗೆಯು ಭಿರಕಿಯದಿತ್ತು । ಬಹಳ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡತೊಡಗಿತು ।
ತಗ್ಗು ದಿನ್ನೆಗಳನ್ನೂ ಗಮನಿಸದಾಯಿತು । ಜೀವದ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಸಂಗ ಒದಗಿತು ॥ 19

ಅಂತೂ ಸಾಯಿ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಅದು ದಾಟಿತು । ಟಾಂಗೆ ಜಾಲಿ ಮರಕೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿತು ।
ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮುರಿದಿದ್ದು ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು । ಮುಂದಿನ ಅಪಾಯ ತಪ್ಪಿತು ॥ 20

ಹೀಗೆಯೇ ಒಬ್ಬ ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವಾತ । ಆಂಗ್ಲ ಭೂಮಿಯವ ದೊಡ್ಡ ಗೃಹಸ್ಥ ।
ಮನಸಿನಲ್ಲೇನೋ ಉದ್ದೇಶ ಇಡುತ । ಸಾಯಿಯ ದರ್ಶನಕೆ ಬಂದ ॥ 21

ಚಾಂದೋರಕರರ ವಶೀಲಿ ಇತ್ತು । ಮಾಧವರಾಯರಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯಲಾಗಿತ್ತು ।
ನಿವಾಸಕೆ ತಂಬುವ ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು । ಸುಖದ ನಿವಾಸವಾಯಿತವನಿಗೆ ॥ 22

ಬಾಬಾರ ಇಚ್ಛೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ । ಯಾರಾದರೂ ಮಶೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ।
ದರ್ಶನ ಪಡೆಯುವದು ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾಗಿ । ಅಶಕ್ಯವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವೆಲ್ಲೆಡೆ ॥ 23

ಮೂರು ಸಲ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ । ಮಶೀದಿಯೊಳಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದ ।
ಆದರೆಲ್ಲ ನಿಷ್ಫಲವಾದದ್ದರಿಂದ । ಪೆಚ್ಚಾದನವನು ಮನದಲ್ಲಿ ॥ 24

ಇಚ್ಛೆ ಇದ್ದಿತು ಅವನ ಮನಸಿನೊಳಗೆ । ಹೋಗಬೇಕು ಮಶೀದಿಯೊಳಗೆ ।
ಮೊಣಕಾಲೂರಿ ವಂದಿಸಿ ಬಾಬಾಗೆ । ಹಸ್ತವನು ಚುಂಬಿಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ॥ 25

ಅವನಿಚ್ಛೆ ಇದ್ದಿತು ಹೀಗೆ । ಬಾಬಾ ಒಳಬರಗೊಡರು ಅವಗೆ ।
ತಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಮಶೀದಿಯೊಳಗೆ । ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕೆಂದಾಗ ॥ 26

ಕೆಳಗೆ ಸಭಾ ಮಂಟಪದಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕು । ಬೇಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕೂಡಬೇಕು ।
ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಬೇಕು । ಆದರೆ ಅವನು ಮೇಲೆ ಬರಕೂಡದು ॥ 27

ಇರಲವನು ತಿರುಗಿ ಹೊರಡುವಾಗ । ನಿರೋಪ ಪಡೆಯಲು ಅಂಗಳಕೆ ಬಂದಾಗ ।
ನಾಳೆ ಹೋಗುವಿಯಂತೆ ಎಂದರವಗೆ । ಇಷ್ಟೊಂದು ಅವಸರ ಏಕೆಂದರು ॥ 28

ಜನರೂ ಬಹಳ ಹೇಳಿದರು । ನಾನಾ ಪರಿಯಲಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದರು ।
ಅಪ್ಪಣೆ ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದವರು । ಬಹಳ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟಿರುವರೆಂದು ॥ 29

ಆಗುವದನು ತಪ್ಪಿಸುವರಾರು । ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲವನು ಯಾರು ಹೇಳಿದರೂ ।
ಅಪ್ಪಣೆ ಇಲ್ಲದೇ ಹೊರಟನಾದರೂ । ಮಾರ್ಗದಿ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು ॥ 30

ಗಾಡಿ ಮೊದಲು ಸರಿಯಾಗೇ ನಡೆದಿತ್ತು । ಮುಂದೆ ಕುದುರಿ ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟಿತು ।
ಸಾವುಳ ಬಾವಿಯ ಮಾತ್ರ ದಾಟಿತು । ಎದುರೊಂದು ಸಾಯಕಲ ಬಂದಿತು ॥ 31

ಗೃಹಸ್ಥ ಹೊರಟಿದ್ದ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತು । ಟಾಂಗಾ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಪುಟಿಯಿತು ।
ತೂಕತಪ್ಪಿ ಉರುಳಿತನಿತು । ಹಾಗೇನೆ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದನು ॥ 32

ಮಹತ್ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ತಾಂಗಾ ನಿಲ್ಲಿಸಲು । ಗೃಹಸ್ಥನು ಅದರೊಡನೆ ಎಳೆಯುತ್ತ ಬರಲು ।
ತಾಂಗೆಯಲವನ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಲು । ತಾಂಗೆಯ ಮುಂದೆ ಹೊಡೆದರು ॥ 33

ಶಿರಡಿಯು ಉಳಿಯಿತು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗೆ । ಮುಂಬಯಿ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ।
ಕೋಪರಗಾವದಲಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಇರುವೆಡೆಗೆ । ತಾಂಗೆಯನು ಒಯ್ದರು ॥ 34

ಮುಂದೆ ಕೆಲ ದಿನಗಳನು । ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡೆದ ಗೃಹಸ್ಥನು ।
ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದನು । ಅವಜ್ಞೆಯ ಕರ್ಮವನು ಭೋಗಿಸುತ ॥ 35

ಇಂಥ ಅಸಂಖ್ಯ ಅನುಭವಗಳಿಂದ ಜನರು । ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಶಂಕಿಸತೊಡಗಿದರು ।
ಬಾಬಾರ ಆಜ್ಞೆ ಪಾಲಿಸ ಹತ್ತಿದರು । ಅದ ಮುರಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ ॥ 36

ಯಾರದೋ ಗಾಡಿಯ ಗಾಲಿ ಜಾರಿತ್ತು । ಮತ್ತಾರದೋ ಕುದುರೆ ದಣಿಯಿತು ।
ಗಾಡಿ ತಪ್ಪಿ ಉಪವಾಸವಾಯಿತು । ಬರೀ ಚುರ ಮುರಿ ತಿಂದಿದ್ದರು ಕೆಲವರು ॥ 37
ಯಾರು ನಡೆದರೋ ಅವರ ಆಜ್ಞೆಯನಾಂತು । ಹೊತ್ತು ಮೀರಿ ಹೋದರೂ ಅವರಿಗೆ ಗಾಡಿ ಸಿಕ್ಕಿತು ।
ಪ್ರವಾಸವೂ ಸುಖದ್ದಾಯಿತು । ಜನ್ಮವೆಲ್ಲ ನೆನಪುಳಿಯುವಂತೆ ॥ 38

ಭೈಕ್ಷ್ಯ ವೃತ್ತಿಯು ವರ್ಷಾನುವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ । ಹೇಗೆ ರುಚಿಸಿತು ಬಾಬಾರಿಗೆ ।
ಯಾರಿಗಾದರೂ ಅನಿಸಿದರೆ ಹೀಗೆ । ಆ ಸಂಶಯ ನಿವೃತ್ತಿಯ ಕೇಳಿರಿ ॥ 39

ಬಾಬಾರ ಆಚರಣೆಯ ನೋಡಿ ಎನಿಸುವದು । ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವದು ಅವರಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿರುವದು ।
ಆನಂದವಾಗಿ ನಿಜಹಿತವೂ ಸಾಧಿಸುವದು । ಸಾಧಿಸುವದು ಗೃಹಸ್ಥ ಕರ್ತವ್ಯವೂ ॥ 40

ಕಾಯಾ-ವಾಚೆ-ಚಿತ್ತ-ವಿತ್ತಗಳನು । ಸಾಯಿ ಪಾದಕೆ ಅರ್ಪಿಸಿದವನು ।
ಇಂಥ ಸಾಯಿಯ ಅನನ್ಯ ಭಕ್ತನು । ಸಾಯಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯನವನು ॥ 41

ಯಾವ ಅನ್ನವು ಆಶ್ರಮದಿ ಬೇಯುವದು । ಅದೆಲ್ಲ ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮಿಯದಿರುವದು ।
ಯತಿ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯಾಶ್ರಮಿಗಳಿಗದು । ಮೊದಲು ಹೋಮವಾಗಬೇಕು ॥ 42

ಮೊದಲು ಇಂಥವರಿಗೆ ಕೊಡದೆ ದಾನ । ಗೃಹಸ್ಥನು ಮಾಡಿದರೆ ಸೇವನ ।
ಆಚರಿಸಬೇಕವನು ಚಾಂದ್ರಾಯಣ । ಶಾಸ್ತ್ರ ನಿರ್ಬಂಧನವಿರುವದು ನಿಜ ॥ 43

ಯತಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳಿಗೆ । ಈ ಪಾಕ ನಿಷ್ಪತ್ತಿಯ ನಿಷೇಧಿಸಲಾಗಿ ।
ಚಾಂದ್ರಾಯಣಿ ವ್ರತ ಅವರಿಗಾಗಿ । ಕಟ್ಟಿಟ್ಟದ್ದು ನಿಶ್ಚಯದಿ ॥ 44

ಅವರ ಉದರಪೂರ್ತಿಯ ಭಾರವನದರಿಂದಲೇ । ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಒಪ್ಪಿಸಿವೆ ಗೃಹಸ್ಥನ ಮೇಲೆ ।
ಯತಿ ಎಂದಿಗೂ ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡಲೇ । ಬಾರದು ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯುವುದಕೆ ॥ 45

ಬಾಬಾ ಗೃಹಸ್ಥರೂ ಅಲ್ಲ । ವಾನ ಪ್ರಸ್ಥಾಶ್ರಮಿಗಳೂ ಅಲ್ಲ ।
ಬಾಲ ಸನ್ಯಾಸಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯವ ಕೇವಲ । ಭಿಕ್ಷೆಯೇ ಪ್ರಶಸ್ಥ ಅವರಿಗೆ ॥ 46

ಅಖಿಲ ವಿಶ್ವವೇ ನನ್ನ ಮನೆ । ವಾಸುದೇವ ವಿಶ್ವಂಭರನು ನಾನೇ ।
ಅಕ್ಷರ ಪರಬ್ರಹ್ಮನೂ ನಾನೇ । ಈ ದೃಢಬೋಧವು ಯಾರದಿಹುದು ॥ 47

ಪೂರ್ಣ ಅಧಿಕಾರ ಈ ಭಿಕ್ಷಾನ್ನದ್ದು । ವಿಶ್ವ ಕುಟುಂಬಿಗೇ ಇರುವದು ।
ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ವಿಡಂಬನೆಯಿದು । ಜನರ ಮಧ್ಯದಲಿದರ ನೋಡಬೇಕು ॥ 48

ಮೊದಲು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕು ಪುತ್ರೇಕ್ಷಣೆ । ಬಳಿಕ ವಿತ್ತೇಷಣೆ, ಲೋಕೇಷಣೆ ।
ಈ ಏಕ್ಷಣ ತ್ರಯಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾದವನೇ । ಭಿಕ್ಷಾನ್ನವನಿಚ್ಛಿಸಬೇಕು ॥ 49

'ಇಲ್ಲದಿರೆ ಭಿಕ್ಷಾ ಪಾತ್ರೆ ಹಿಡಿಯುವದು । ಸುಡಲಿ ಆ ಜೀವನ ನಾಚಿಕೆಗೆಟ್ಟದ್ದು' ।
ತುಕಾರಾಮ ಮಹಾರಾಜರ ವಚನವಿದು ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದಿದ್ದೀತೇ ॥ 50

ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರು ಮಹಾತ್ಯಾಗ ಸಿದ್ಧ । ಹಿರಿಕಿರಿಯರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ।
ಆದರೆ ನಾವೇ ಇರುವೆವು ಆಶಾಬದ್ಧ । ಅದರಿಂದ ಅಸನ್ನದ್ಧ ಆ ಸತ್ಪದಕೆ ॥ 51

ಪಂಚಯಜ್ಞಗಳ ಹೊರತು । ಗೃಹಸ್ಥನಿಗೆ ಯಾವುದು ನಿಂದ್ಯವಾಯಿತು ।
ಅದನ್ನು ಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸುವರು ತಾವೇ ನಿಂತು । ಅದ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತಿದ್ದರು ಸಾಯಿ ॥52

ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಒಂದು ಪ್ರಹರಕೆ ಹೊರಟು । ಐದು ಮನೆಗಳ ಎದುರು ನಿಂತು ।
ಅತಿಥಿ ಯಜ್ಞದ ಸ್ಮರಣೆ ಕೊಟ್ಟು । ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಲಿದ್ದೇ ಇದರ ಲಾಭ ಪಡೆಯಿರೆನ್ನುವರು ॥ 53

ಪಂಚಮಹಾ ಯಜ್ಞಗಳ ಮುಗಿಸಿ । ಅವಶಿಷ್ಟಾನ್ನವನು ಸೇವಿಸಿ ।
ಅಜ್ಞಾತ 'ಪಂಚಸೂನಾ'ದಿ ಪಾಪಗಳ ದಹಿಸಿ । ತೋರುವ ನಿದರ್ಶನ ಆವರದೇ ॥ 54

ಕಂಡಣಿ (ಕುಟ್ಟುವದು) ಪರಣೀ (ಬೀಸುವುದು) ಚುಲ್ಲೀ (ಒಲೆಯುಹುರಿಸಿ ಅಡಿಗೆ ,ಆಡುವಾಗ) ಉದಕುಂಭೀ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಜನೀಗಳಲ್ಲಿ ।
ನಡೆವ ಪಾಪವು ಪಂಚಸೂನವೆಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ । ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ ಜನರಲ್ಲಿ ॥ 55

ದವಸ ಧಾನ್ಯಗಳ ಹಾಕಿ ಒರಳಿನಲ್ಲಿ । ಪೆಟ್ಟು ಹಾಕುವರು ಒನಕೆಯಲ್ಲಿ ।
ಹೊಟ್ಟು ತವಡುಗಳ ತೆಗೆದೊಗೆಯುವಲ್ಲಿ । ಜೀವಹಿಂಸೆಯಾಗುವದು ಅರಿವಾಗದೇ ॥ 56

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಉಪಚಾರವಾಗದ ಹೊರತು । ಧಾನ್ಯವು ಪಚನವಾಗುವದೆಂತು ।
ಈ ಪಾಪವೇ 'ಕಂಡಣಿ' ಎಂದು ಹೆಸರಾಯಿತು । ಪಂಚಸೂನುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮವಿದು ॥ 57

ಒಲೆಯಲಿ ಉರುವಲು ಉರಿಸಿ । ಅದರಿಂದ ಆಹಾರ ಬೇಯಿಸಿ ।
ತಿಳಿಯದೇ ಮಾಡಿದರೂ ಜೀವಹತ್ಯೆಯನಾಗಿಸಿ । ಆಗ 'ಚುಲ್ಲೀ' ಎಂದೆನಿಸಿತು ಈ ಪಾಪ ॥ 58

ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲು । ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಳು ಬೀಸುವಾಗಲೂ ।
ತಿಳಿಯದೇ ಅಸಂಖ್ಯ ಜೀವ ಜಂತುಗಳು । ಹಾನಿಯಾದಾಗ ಪೇಶಣಿ ಹೆಸರು ಇದಕೆ ॥ 59

ವಾಪಿಕೂಪ ತಡಾಗಗಳಿಂದೂ । ಕುಂಭದಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿ ತಂದು ।
ಇಲ್ಲವೆ ಜನರು ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುವದು । ಅಸಂಖ್ಯೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಸಾಯುವವು ॥ 60

ಕೊಡವನು ಸ್ವಚ್ಛ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ । ತಿಕ್ಕಿ ತೊಳೆಯುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ।
ಹತ್ಯೆಯಾಗುವದಾಗ ಉದ್ದೇಶವಿರದಿರಲಿ । 'ಉದಕುಂಭಿ' ಹೆಸರಿನಲಿ ಇದು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಾಪ ॥ 61

ಶೀತೋಷ್ಣ ಜಲದಿಸ್ನಾನ ಮಾಡುವಾಗ । ಇಲ್ಲವೇ ನೆಲಗುಡಿಸಿ ಸಾರಿಸುವಾಗ ।
ದಾರುಣ ಜೀವ ಹತ್ಯೆ ನಡೆಯುವದಾಗ । 'ಮಾರ್ಜನಿ' ಎಂದು ಹೆಸರಿದಕೆ ॥ 62

ಈ ಪಾಪಗಳ ನಿರ್ಮುಕ್ತಿಗೆ । ಪಂಚ ಮಹಾ ಯಜ್ಞಗಳು ಗೃಹಸ್ಥನಿಗೆ ।
ಈ ಪಂಚಸೂನಗಳ ನಿರಸನವಾದಾಗ್ಗೆ । ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿಯು ಲಭಿಸುವದು ॥ 63

ಚಿತ್ತ ಶುದ್ದಿಯ ಜಲವಿದು । ಉಜ್ವಲ ಶುದ್ಧ ಜ್ಞಾನ ಮೂಡುವುದು ।
ಜ್ಞಾನದ ನಂತರ ಭಾಗ್ಯದಿಂದ ಲಭಿಸುವದು । ನಿಶ್ಚಲ ಮೋಕ್ಷ ಪದವಿಯು ॥ 64

ಇರಲಿನ್ನು ಈ ಸಾಯಿಯ ಭೈಕ್ಷ್ಯ ವ್ರತ । ಬರೆಯುತ್ತ ಹೋದಷ್ಟು ಬೆಳೆದೀತು ಗ್ರಂಥ ।
ಕೇಳಿರೀಗೊಂದು ಕಥೆ ಇದರ ಅನ್ವರ್ಥ । ಆಮೇಲೆ ಈ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿಸುವ ॥ 65

ಮನಸಿನಲಿ ನಿಜವಾದ ಪ್ರೀತಿ ಇರಲು । ಅವರ ಯಾರ ಜೊತೆಯಲೇನೋ ಕಳಿಸಲು ।
ಅದು ತಂದವಗೆ ಮರೆತೇ ಹೋಗಿರಲು । ಬಾಬಾ ಅದ ಮರೆಯದೆ ಕೇಳಿ ಪಡೆಯುವರು ॥ 66

ಇರಲಿದು ರೊಟ್ಟಿ ಪಲ್ಯ ಇಲ್ಲವೇ ಪೇಢೆಯಾದರೂ । ಭಕ್ತಿ ಭಾವದ್ದು ಮಾತ್ರ ಇರಬೇಕು ಜೋರು ।
ಸಿಗಲಿಂಥ ಗಟ್ಟಿಗ ಭಕ್ತರು । ಸಾಯಿಯ ಪ್ರೀತಿಯ ಪೂರ ಉಕ್ಕುವದು ॥ 67

ಇಂಥ ಪ್ರೇಮಳ ಭಕ್ತನ ಕಥೆಯೊಂದ । ಕೇಳಲು ಮನಕಾದೀತು ಆನಂದ ।
ಸ್ವೀಕೃತ ಕಾರ್ಯದಲಿ ತಪ್ಪಾಗಲಾರಿಂದ । ಬಾಬಾರೆ ಮಾರ್ಗವ ತೋರುವರು ॥ 68

ಇಂಥ ಈ ಸವಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ । ಯೋಗ್ಯ ಸಮಯದಿ ಇತ್ತು ಜಾಗೃತಿ ।
ಯಾರು ಅನುಭವಿಸುವರೋ ಈ ಆನಂದ ಸ್ಥಿತಿ । ಧನ್ಯವಾದವರ ಭಾಗ್ಯವ ವರ್ಣನೀಯವು ॥ 69

ರಾಮಚಂದ್ರ, ಆ ಭಕ್ತ ಶ್ರೇಷ್ಠನ ನಾಮ । ಅವನ ತಂದೆ ಆತ್ಮಾರಾಮ ।
ತರ್ಖಡ ಎಂದವರ ಉಪನಾಮ । ಸಾಯಿ ವಿಶ್ರಾಮಧಾಮ ಅವರಿಗೆ ॥ 70

ಆದರೆ ಅವರನು ನಿತ್ಯ ಕರೆಯುವದು । ಬಾಬಾಸಾಹೇಬ ತರ್ಖಡ ಎಂದು ।
ಅದೇ ಹೆಸರನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು । ಕಥೆಯ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿಸುವಾ ॥ 71

ಸಾಯಿಯ ಪ್ರೀತಿಯು ಉಕ್ಕೇರಿದಾಗ । ತರ್ಖಡರು ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋದಾಗ ।
ಹೇಳ ತೊಡಗುವರು ಅನುಭವದ ಕಥೆಗಳನಾಗ । ಆ ಶ್ರವಣವೆನಿತು ಸುಖಕರ ॥ 72

ಏನು ಹೇಳಲಿ ಅವರ ಭಕ್ತಿವಿಭವ । ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಸಾಯಿಯ ಅನುಭವ ।
ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಅಭಿನವ । ಸರಸ ಆವಿರ್ಭಾವವದ ಹೇಳುವಾಗ ॥ 73

ಬಾಬಾಸಾಹೇಬರು ಅತುಲ ಪ್ರೇಮಿಗಳು । ಸಾಯಿಯ ಭಾವಚಿತ್ರವೊಂದು ಮನೆಯಲಿರಲು ।
ಅದನು ಉತ್ತಮ ಭವ್ಯ ಮಂಟಪದೊಳು । ಇಟ್ಟು ತ್ರಿಕಾಲ ಪೂಜೆಯ ಮಾಡುವರು ॥ 74

ತರ್ಖಡರವರ ಪುಣ್ಯ ದೊಡ್ಡದಿತ್ತು । ಅದರಿಂದವರ ಪುತ್ರನಿಗೂ ಬಹು ಭಕ್ತಿ ಇತ್ತು ।
ಸಾಯಿಗೆ ನೈವೇದ್ಯ ಸಮರ್ಪಿಸದ ಹೊರತು । ಅನ್ನಗ್ರಹಣವನೆಂದೂ ಮಾಡನು ॥ 75

ಪ್ರಾತಃ ಸ್ನಾನವ ಮುಗಿಸುತಿದ್ದ । ಬಳಿಕ ಕಾಯಾ ವಾಚಾ ಮನಸುಗಳಿಂದ ।
ನಿತ್ಯವೂ ಪೂಜೆ ಮಾಡುವ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ । ನೈವೇದ್ಯ ಸಮರ್ಪಿಸುವ ಆ ಭಾವಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ॥ 76

ಇದಾಗಿತ್ತವನ ನಿತ್ಯ ಕ್ರಮ । ನಡೆದೇ ಇತ್ತದು ಅವಿಶ್ರಮ ।
ಸಫಲವಾಯಿತು ಪರಿಶ್ರಮ । ಉತ್ತಮ ಅನುಭವ ಪಡೆದನು ॥ 77

ತಾಯಿಯು ಸಾಯಿಯ ಪರಮ ಭಕ್ತಳು । ಸಾಯಿ ದರ್ಶನಕೆ ಹೋಗಲು ಉತ್ಸುಕಳು ।
ಇಚ್ಛೆ ಇತ್ತು ತಂದೆಯ ಮನದೊಳು । ಮಗನೂ ತಾಯಿಯ ಜೊತೆಯಿರಲೆಂದು ॥ 78

ಅವಳಿಚ್ಛೆ ಇತ್ತು ಶಿರಡಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು । ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಬೇಕು ।
ಕೆಲವು ದಿನ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕು । ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಯಿಯ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕು ॥ 79

ತಂದೆಯದಿತ್ತು ಉದ್ದೇಶವಿದು । ಆದರೆ ಮಗನ ಮನಸಿನಲಿರಲಿಲ್ಲ ಹೋಗುವದು ।
ತಾ ಹೋಗಲು ಯಾರು ಪೂಜೆ ಮಾಡುವದು । ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ಎಂಬುವ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ॥ 80

ತಂದೆ ಪ್ರಾರ್ಥನಾ ಸಮಾಜದವರು । ಮೂರ್ತಿಪೂಜೆಯ ಮಾಡುವರೇ ಅವರು ।
ಸರಿಯಾದೀತೆ ಅವರಿಗೆ ಕಷ್ಟ ಕೊಡುವದಾದರೂ । ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಯಿತು ಮಗನಿಗೆ ॥ 81

ಆದರೂ ತಿಳಿದು ತಂದೆಯ ಇಚ್ಛೆಯನು । ಮಗನು ಪ್ರಯಾಣಕೆ ಹೊರಟನು ।
ವಿನಯದಲಿ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು । ಏನೆಂಬುದನು ಕೇಳಿರೀಗ ॥ 82

ನೈವೇದ್ಯವಾಗದೇ ಸಾಯಿಯದು । ಮನೆಯಲ್ಲಾರೂ ಅನ್ನ ಸೇವಿಸಬಾರದು ।
ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ಮಾತು ಇದೊಂದು । ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿ ಹೊರಡಬಹುದು ॥ 83

ಮಗನ ನಿತ್ಯದ ವ್ರತವಿದು । ತಂದೆಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿತ್ತಿದು ।
'ನಿತ್ಯವೂ ನಾ ನೈವೇದ್ಯ ಮಾಡುವೆನೆಂದು । ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಾಗಿರಲವಗೆ' ಹೇಳಿದರು ॥ 84

'ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಪಣವಾಗುವ ಮೊದಲು । ಯಾರು ಅನ್ನಗ್ರಹಣ ಮಾಡದಿರಲು ।
ನನ್ನ ವಚನವೇ ಪ್ರಮಾಣವಿರಲು । ಸ್ವಸ್ಥಚಿತ್ತನಾಗಿ ನೀ ಹೋಗು' ಎಂದರು ॥ 85

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಆಶ್ವಾಸನೆ ಪಡೆದಾಗ । ಶಿರಡಿಗೆ ಹೋದನಾಗ ಮಗ ।
ಮರುದಿವಸ ಉದಯವಾದಾಗ । ತರ್ಖಡರು ತಾವೇ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರು ॥ 86

ಪೂಜನಾರಂಭದ ಎರಡನೆಯ ದಿನದಂದು । ಭಾವಚಿತ್ರದ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ।
ತರ್ಖಡರು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಪ್ರಣಾಮಗೈದು । ಬಾಬಾರಿಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು ॥ 87

ಮಗನು ಪೂಜೆ ಮಾಡುವಂತೆ । ನಿಮ್ಮ ಪೂಜೆಯಾಗಲಿ ನನ್ನಿಂದೂ ಅದರಂತೆ ।
ನಾ ಮಾಡುವುದು ಬರೀ ಕವಾಯತದಂತೆ । ಆಗದಂತೆ ಪ್ರೀತಿಯ ಕೊಡಿರಿ ಮನಕೆ ॥ 88

ಬ್ರಾಹ್ಮೀ ಮುಹೂರ್ತದಲಿ ಮಾಡಿ ಸ್ನಾನ । ಹೀಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥನಾ ಪೂರ್ವಕ ಪೂಜನ ।
ತರ್ಖಡರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಪ್ರತಿದಿನ । ನೈವೇದ್ಯ ಸಮರ್ಪಣೆಯ ಸಹಿತವಾಗಿ ॥ 89

ಕಲ್ಲು ಸಕ್ಕರೆಯನು ನೈವೇದ್ಯ ತೋರಿಸುತ । ಬಾಬಾ ಸಾಹೇಬರು ದಿನನಿತ್ಯ ಪೂಜಿಸುತ ।
ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿನ ನಿಯಮ ನಡೆಸುತ । ಒಂದು ದಿನ ಅದು ತಪ್ಪಿತು ॥ 90

ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲೇ ತೊಡಗಿದ್ದ ಅತಃಕರಣ । ತರ್ಖಡರಿಗೆ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ ಸ್ಮರಣ ।
ಆಗಿ ಹೋಯಿತು ಎಲ್ಲರ ಭೋಜನ । ನೈವೇದ್ಯವಿಲ್ಲದೇ ಒಂದು ದಿನ ॥ 91

ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗಿರಣಿಯಲ್ಲಿ । ತರ್ಖಡರು ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ।
ಅದಕಾಗಿ ನಿತ್ಯ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲಿ । ಹೊರಗೆ ಹೋಗ ಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು ॥ 92

ಮುಂದೆ ಮಧ್ಯಾನ್ಹವಾದ ಮೇಲೆ । ತಿರುಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ।
ಊಟಕ್ಕೆ ಕೂಡುವಾಗಲೇ । ನೈವೇದ್ಯದ ಸಕ್ಕರೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು ॥ 93

ಹೀಗೆ ನಿಯಮ ನಡೆಯುತಿರಲು । ಒಂದು ದಿನ ವಿಸ್ಮರಣೆಯಾಗಲು ।
ಕಲ್ಲು ಸಕ್ಕರೆ ನಿವೇದಿಸಲು । ಅಂದು ಪ್ರಸಾದಗ್ರಹಣವಾಗಲಿಲ್ಲ ॥ 94

ಊಟಕ್ಕವರು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು । ಶೇಷ ಸಕ್ಕರೆಯನು ಅಡಿಗೆಯವಳು ।
ಊಟದ ತಟ್ಟೆಯಲೆ ಹಾಕುವಳು । ಅದೇ ಅನ್ನಶುದ್ಧಿ ಅನುವಂತೆ ॥ 95

ಆದರೂ ಆ ದಿನ ಪೂಜಾ ಸಮಯದಿ । ಆಗಿ ಏನೋ ಗಡಿ ಬಿಡಿ ।
ಸಕ್ಕರೆ ನೈವೇದ್ಯವಾಗದೆ । ಪ್ರಸಾದದಲ್ಲಿ ಅದು ಇರಲಿಲ್ಲ ॥ 96

ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಟ್ಟೆಯ ಮುಂದಿಂದೆದ್ದು । ಸಾಯಿ ಪ್ರತಿಮೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು ।
ಕಣ್ಣು ತುಂಬ ನೀರು ತಂದು । ಅನುತಾಪಯುಕ್ತರಾಗಿ ಕೈ ಮುಗಿದು ನುಡಿದರು ॥ 97

ಬಾಬಾ ಇದೇನಿದು ಮಾಯೆ ಮಾಡಿದಿರಿ । ನನಗೆಂತು ಮರೆವು ತರಿಸಿದಿರಿ ।
ಕವಾಯತವನ್ನೇ ಮಾಡಿಸಿದಿರಿ । ಕ್ಷಮೆಯ ನೀಡಿರಿರೆನಗಿನ್ನು ॥ 98

ಮರೆವೆಂಬುದು ಮಹಾಪಾತಕವಲ್ಲ । ಮಹದನುತಾಪವಾಗಿದೆಯಲ್ಲ ।
ನಿಃಸಂಶಯವಾಗಿ ನನ್ನದೇ ತಪ್ಪೆಲ್ಲ । ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೃಪೆಯಾಗಬೇಕು ॥ 99

ಭಾವಚಿತ್ರದೆದುರು ನಮಸ್ಕಾರ ಹಾಕಿದರು । ದುಃಖಿತಾಂತಃಕರಣದಿಂದ ಗದ್ಗದಿತರಾದರು ।
ನನಗೆ ಕರುಣೆಯ ತೋರಿಸೆಂದರು । ಮಹಾರಾಜ ದಯಾಘನಾ ॥ 100

ಪತ್ರ ಬರೆದರು ಹೀಗೆಂದು । 'ತಪ್ಪಾಗಿದೆ ನನ್ನಿಂದ ದೊಡ್ಡದು ।
ಪ್ರಾರ್ಥಿಸವರನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು' । ದೈನ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ॥ 101

'ಈ ಅನನ್ಯ ಶರಣನಿಗೆ ದಯೆ ತೋರಬೇಕು' । ಎಂದು ಸಾಯಿಯ ಕರುಣೆ ಬೇಡಬೇಕು ।
ಅಭಯ ವಚನವನವರಿಂದ ಪಡೆಯಬೇಕು । ಈ ದೀನ ದಾಸನ ಸಲುವಾಗಿ ॥ 102

ಈ ಪ್ರಕಾರ ನಡೆದದ್ದು ಬಾಂದ್ರೆಯಲ್ಲಿ । ಅಲ್ಲಿಂದ ಶಿರಡಿ ನೂರ ಹರದಾರಿಯಲ್ಲಿ ।
ಕೂಡಲೇ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿತಲ್ಲಿ । ಆಗ ಬಾಬಾ ಏನೆಂದರು ಕೇಳಿರಿ ॥ 103

ಭೂತ ಭವಿಷ್ಯ ವರ್ತಮಾನ । ದೇಶ ಕಾಲಾದ್ಯನವಚ್ಛಿನ್ನ ।
ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ತ್ರಿಕಾಲ ಜ್ಞಾನ । ಅದರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರಮಾಣವ ನೋಡಿರಿ ॥ 104

ಇತ್ತ ಮಗನು ಇರುವಾಗ ಶಿರಡಿಯಲ್ಲಿ । ಅದೇ ದಿನ ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ।
ಹೋದಾಗ ಸಾಯಿಯ ಪದಗಳನ ನಮಿಸಲು ಅಲ್ಲಿ । ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯ ಚಿತ್ತವಿಟ್ಟು ಕೇಳಿರಿ ॥105

ಹುಡುಗನು ಬಂದು ಅತಿ ಉಲ್ಲಸಿತನಾಗಿ । ತಾಯಿಯೊಡನೆ ಚರಣ ವಂದಿಸುತಿರಲಾಗಿ ।
ಸಾಯಿಯು ತಾಯಿಗೇ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಕೇಳಿ । ಅತ್ಯಂತ ವಿಸ್ಮಿತನಾದನು ॥ 106

"ಏನು ಹೇಳಲಿ ನಾ ದಿನದ ಹಾಗೆ । ಅಮ್ಮಾ ನಾ ಹೋದೆ ಬಾಂದ್ರೆಗೆ ।
ಸಿಗದಿರೆ ಏನೂ ತಿನ್ನಲು । ಉಪವಾಸ ಹಾಗೆ ತಿರುಗಿ ಬರಬೇಕಾಯಿತು ॥ 107

ನೋಡಿರಿ ಎಂಥ ಋಣಾನುಬಂಧವಿದು । ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದ್ದು ।
ಆದರೂ ಸ್ವಚ್ಛಂದದಿ ಪ್ರವೇಶ ಎನ್ನದು । ಯಾರೆನಗೆ ಮಾಡುವರು ಪ್ರತಿಬಂಧ ॥108

ಒಡೆಯ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ ಮನೆಯಲ್ಲಿ । ಬಹಳ ಸಂಕಟವಾಯಿತು ಹೊಟ್ಟೆಯಲಿ ।
ಹಾಗೇ ಅನ್ನವಿಲ್ಲದೆ ತಿರುಗಿ ಇಲ್ಲಿ । ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆ" ॥ 109

ಈ ಪ್ರಕಾರದ ನುಡಿ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು । ಮಗನಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ಹೊಳೆಯಿತು ।
ನನ್ನ ತಂದೆಯು ಬಹುತರ ಮರೆತು । ನೈವೇದ್ಯ ತೋರಿಸಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ॥ 110

ಬಾಬಾರಿಗೆ ಮಗ ನುಡಿದ ವಿನಯದಿ । ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಗೊಡಿ ।
ಬಾಬಾ ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ತಡೆದು । ಅವನಿಂದ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡರು ॥ 111

ಅದೇ ದಿವಸ ಶಿರಡಿಯಿಂದ । ಸವಿಸ್ತರ ಪತ್ರ ಬರೆದ ।
ಆ ಪತ್ರವನು ಓದಿ ನೋಡಿದ । ತಂದೆಯ ಕರುಳು ಕರಗಿತು ॥ 112

ಈ ಕಡೆಯಿಂದ ತಂದೆ ಕಳಿಸಿದ ಪತ್ರವೂ ಅಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟಿತು । ಮಗನಿಗೂ ಬಹಳ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು ।
ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೂ ನೀರು ಬಂತು । ಬಹಳ ಕೆಡುಕೆನಿಸಿತವಗೆ ॥ 113

ನೋಡಿ ಸಾಯಿಯ ಆಟವನಿಂತು । ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಪ್ರೀತಿ ಉಕ್ಕೇರದಿದ್ದೀತು ।
ಅಂಥ ಪಾಷಾಣ ಹೃದಯವಾದರೂ ಯಾರದಿದ್ದೀತು । ಇದರಿಂದ ದ್ರವಿಸದಿರುವಂಥದು ॥114

ಇದೇ ಹುಡುಗನ ಮಮತೆಯ ತಾಯಿಗೆ । ಒಂದು ದಿನ ಶಿರಡಿಯಲಿ ಇರುವಾಗ್ಗೆ ।
ಬಾಬಾ ಅನುಗ್ರಹ ನೀಡಿದರು ಅವಳಿಗೆ । ಅದು ಹೇಗೆಂದು ಕೇಳಿರಿ ॥ 115

ಇರುತಿರಲು ಊಟದ ಮನೆಯೊಳಗೆ । ತಟ್ಟೆಗಳೆಲ್ಲ ಬಡಿಸಿ ಸಿದ್ಧವಾದಾಗ್ಯೆ ।
ನಾಯಿಯೊಂದು ಬಂತು ಬಾಗಿಲಿಗೆ । ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ್ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹಸಿದಿದ್ದಿತು ॥ 116

ತಟ್ಟೆಯಲಿದ್ದ ರೊಟ್ಟಿಯ ತುಂಡು । ನಾಯಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿರುವುದ ಕಂಡು ।
ಕೆಸರು ಮೆತ್ತಿದ ಹಂದಿಯೊಂದು । ಹಸಿದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿತು ॥ 117

ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇದೆಲ್ಲ ನಡೆಯಿತು । ಅವಳಿಗೆ ಅದು ಮರೆತೇ ಹೋಯಿತು ।
ಆದರೆ ಮಧ್ಯಾನ್ಹದಲಿ ಆ ಮಾತು । ಸಾಯಿ ತಾವೇ ಎತ್ತಿದರು ॥ 118

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಭೋಜನಾನಂತರ । ಮಶೀದಿಯಲಿ ನಿತ್ಯ ಕ್ರಮಾನುಸಾರ ।
ಅವಳು ಬಂದು ಕುಳಿತಳು ದೂರ । ಸಾಯಿ ಅವಳನು ಕೇಳಿದರು ॥ 119

“ಅಮ್ಮಾ ಇಂದು ನೀನೆನಗೆ ಉಣಬಡಿಸಿದೆ । ಅದರಿಂದ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದೆ ।
ಹಸಿವೆಯನು ನೀ ಹಿಂಗಿಸಿದೆ । ನನ್ನನ್ನು ತೃಪ್ತ ಪಡಿಸಿದೆ ॥ 120

ಈ ರೀತಿಯೇ ಮಾಡುತಿರು ನೀ ನಿತ್ಯ । ಇದುವೆ ಉಪಯೋಗವಾದೀತು ತಿಳಿ ಸತ್ಯ ।
ಮಶೀದಿಯಲಿ ಕುಳಿತು ನಾನೆಂದಿಗೂ ಅಸತ್ಯ । ತ್ರಿಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ನುಡಿಯಲಾರೆನು ॥ 121

ಹೀಗೆಯೇ ನನ್ನ ದಯೆಯು ತಿಳಿದು । ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡಬೇಕು ಬಂದವರಿಗೆ ಹಸಿದು ।
ಬಳಿಕ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯು ತುಂಬುವದು । ಇದು ಸದೈವ ನೆನಪಿರಲಿ” ॥ 122

ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರ ಈ ಮಾತಿನದು । ಅರ್ಥ ಅವಳಿಗೆ ಹೊಳೆಯದು ಏನೆಂದು ।
ಅವರ ವಾಣಿ ನಿರರ್ಥಕವೆಂದೂ । ಇರದಿರೆ ಅವರಂದದ್ದೇನು ॥ 123

ನಾನು ನಿಮಗೆ ಬಡಿಸುವ ಹಾಗೆ । ನನ್ನಿಂದದು ಆಗುವದಾದರೂ ಹೇಗೆ ।
ನಾನೇ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಸಿಗುವಂಥದನು ಉಣುವಾಗ । ಪರತಂತ್ರಳಾಗಿರುವೆನಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿ ॥124

"ನೀ ಪ್ರೇಮದಿ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ಉಂಡು । ನಾನೀಗ ಸಂತೃಪ್ತನಾಗಿದ್ದು ।
ತೇಗು ಇನ್ನೂ ಬರುತಿದೆ ನೋಡು" । ಅವಳ ಒಳಗಿನ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಉತ್ತರಿಸಿದರು ॥125

"ನೀ ಊಟಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬರಲು । ಹೊಟ್ಟೆಯು ಬಹಳ ಹಸಿದಿರಲು ।
ನೀ ಕಂಡೆ ಆ ನಾಯಿಯ ಸಹಜದೊಳು । ಅದರೊಡನಾಗಿದ್ದೆ ನಾ ಏಕಾತ್ಮ ॥ 126

ಸರ್ವಾಂಗದಿ ಕೆಸರು ಮೆತ್ತಿರುವ । ನೀ ಕಂಡಿದ್ದ ಆ ಸೂಕರವ ।
ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಬಳಲುತಿರುವ । ಅದರೊಡನೆಯೂ ನನ್ನ ಏಕಾತ್ಮತೆ" ॥ 127

ಕೇಳಿಂತು ಬಾಬಾರ ಮಾತುಗಳು । ಆ ಸ್ತ್ರೀ ವಿಸ್ಮಯಚಕಿತಳಾದಳು ।
"ತಿರುಗಾಡುವ ಬೆಕ್ಕು ನಾಯಿ ಹಂದಿಗಳು । ಬಾಬಾರೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕೆ ॥ 128

ಯಾವಾಗ ನಾಯಿ ಯಾವಾಗ ಬೆಕ್ಕಾಗಿ । ಇರುವೆಯಾಗಿ ಒಂದೆಡೆ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಜಲಚರವಾಗಿ ।
ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಆಕಳು ಮತ್ತೆ ಒಮ್ಮೆ ಹಂದಿಯಾಗಿ । ಹೀಗನೇಕ ರೂಪದಲಿ ನಾಚರಿಸುವೆ ॥129

ಭೂತ ಮಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಾಣುವವ । ತಿಳಿ ಅವನೇ ನನಗೆ ಪ್ರಿಯನಿರುವ ।
ಹೀಗೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಭಜಿಸುತಿರುವ । ನೀ ಭೇದ ಬುದ್ಧಿಯ ತ್ಯಜಿಸಬೇಕು" ॥ 130

ನುಡಿಯಲ್ಲ ಇವು ಪರಮಾಮೃತ । ಉಂಡು ಆ ತಾಯಿ ಸದ್ಗದಿತ ।
ನೇತ್ರದಿ ಆನಂದಾಶ್ರುಗಳ ತುಂಬುತ । ಕಂಠ ಗದ್ಗದಿತವಾಯಿತು ॥ 131

ಹೀಗೆಯೇ ಇನ್ನೊಂದು ಈ ತಾಯಿಯ । ಪ್ರೇಮ ರಸ ತುಂಬಿದ ಇನ್ನೊಂದು ಕಥೆಯ ।
ಭಕ್ತೈಕ್ಯತೆಯೇ ಸಮರ್ಥ ಸಾಯಿಯ । ಏಕಾತ್ಮತೆಯ ನಿಜಗುರುತು ॥ 132

ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕುಟುಂಬ ಮಕ್ಕಳು । ಒಮ್ಮೆ ಪುರಂಧರೆ ಶಿರಡಿಗೆ ಹೊರಟಿರಲು ।
ಅವರೊಡನೆ ಬದನೆಕಾಯಿಗಳ ಕೊಟ್ಟಳು । ಪ್ರೀತ್ಯಾದರಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ ॥ 133

ವಿನಂತಿಸಿದಳು ಅವರ ಪತ್ನಿಗೆ । ಒಂದರದು ಭರತ ಮಾಡಿ ಬಾಬಾರಿಗೆ ।
ಇನ್ನೊಂದರದು ಕಾಚರೆ ಕರೆದು ಕಮ್ಮಗೆ । ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಬಡಿಸಿರಿ ಎಂದು ॥ 134

ಪುರಂದರೆಯ ಶ್ರೀಮತಿ ಆಗಲೆಂದಳು । ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ಶಿರಡಿಯ ತಲುಪಲು ।
ಆರತಿ ಮುಗಿಸಿ ಭೋಜನ ಕಾಲದೊಳು । ಭರತವ (ಬಜ್ಜಿ) ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು ॥135

ನಿತ್ಯದಂತೆ ನೈವೇದ್ಯ ತೋರಿಸಿ । ತಿರುಗಿ ಹೋದಳು ತಟ್ಟೆಯನಲ್ಲಿರಿಸಿ ।
ಎಲ್ಲರ ನೈವೇದ್ಯಗಳ ಸೇರಿಸಿ । ಬಾಬಾ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತರು ॥ 136

ಬಜ್ಜಿ ರುಚಿ ನೋಡಿದರು । ಸವಿ ಎನಿಸಿತು ಎಲ್ಲರಿಗೆ ಹಂಚಿದರು ।
ಕಾಚರೆ ತಿನ್ನಲು ಬಯಸಿದರು । ಅವುಗಳ ತನ್ನಿರೆಂದು ನುಡಿದರು ॥ 137

ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಲಾಯಿತು ರಾಧಾಕೃಷ್ಣೆಗೆ । ಊಟಕ್ಕೆ ತಡೆಯಾಗಿದೆ ಬಾಬಾರಿಗೆ ।
ಕಾಚರೆ ತಿನ್ನಲು ಮನಸಾದಾಗ್ಯೆ । ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ತಿಳಿಯದು ॥ 138

ಬದನೇಕಾಯಿಯ ಹಂಗಾಮು ಇರದು । ಈ ಕಾಲದಲಿ ಆ ಪದಾರ್ಥದ ।
ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ ಭರತದ ಮತ್ತು ಪುರಂದರೆಯವರ ಕುಟುಂಬದ । ಶೋಧಮಾಡಲಾಯಿತು ॥ 139

ಅವಳು ತಂದ ಊಟದ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ । ಬಜ್ಜಿಯ ಬಡಿಸಿದ್ದರದರಲ್ಲಿ।
ಇದ್ದರೆ ಅವಳ ಸಾಮಗ್ರಿಯಲ್ಲಿ । ಬದನೇಕಾಯಿಯೂ ಇರಬಹುದು ॥ 140

ಅದಕಾಗಿ ಕೇಳಲು ಅವಳಿಗೆ । ಕಾಚರೆಯ ಅನ್ವರ್ಥತೆ ತಿಳಿಯತೆಲ್ಲರಿಗೆ ।
ಇಷ್ಟೊಂದು ಆಸ್ಥೆ ಏಕೆ ಬಾಬಾರಿಗೆ । ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಎಂಬದು ॥ 141

ಆ ಸ್ತ್ರೀ ಎಂದಳು ಒಂದರ ಭರತವಾಗಿದೆ । ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಅದನು ಅರ್ಪಿಸಿದೆ ।
ಕಾಚರೆಯ ಆಮೇಲೆ ಒಯ್ಯುವೆನೆಂದೆ । ಅದಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿ ಇಟ್ಟಿರುವೆ ॥ 142

ಈ ಬದನೇಕಾಯಿಯ ಕಥೆಯು ಅಲ್ಲಿ । ಬರುಬರುತ್ತ ಹಬ್ಬಿತು ಎಲ್ಲರಲಿ ।
ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಟ್ಟರೆಲ್ಲರು ಮನದಲ್ಲಿ । ಸಾಯಿಯ ವ್ಯಾಪಕತೆಯನು ಕಂಡು ॥ 143

ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಡಿಸೆಂಬರ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ । ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು ನೂರಾ ಹದಿನೈದರಲ್ಲಿ ।
ಅದೇ ಭಕ್ತಳು ಅತಿ ಪ್ರೀತಿಯಲಿ । ಬಾಬಾರಿಗೆ ಫೇಡೆ ಕಳಿಸಿದಳು ॥ 144

ಬಾಳಾರಾಮನು ತೀರಿಕೊಳ್ಳಲು । ಕ್ರಿಯಾ ಕರ್ಮಾಂತರ ಮಾಡಲು ।
ಅವನ ಮಗ ಶಿರಡಿಗೆ ಹೊರಡಲು । ಕೇಳಿ ಹೋಗಲು ಬಂದನು ॥ 145

ಹೋಗುವೆನೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ । ಹುಡುಗ ಬಂದ ತರ್ಖಡರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ।
ಆಗವರ ಪತ್ನಿಯ ಮನಕೆ । ಎನಿಸಿತು ಬಾಬರಿಗೇನಾದರೂ ಕಳಿಸಬೇಕು ॥ 146

ಫೇಡೆಯನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದದು । ಕೊಡಬೇಕೆಂದರೆ ಇರಲಿಲ್ಲ ಅಂದು ।
ಅದೂ ಮೊದಲು ನೈವೇದ್ಯ ತೋರಿಸಿದುದು । ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹೋಗುವ ಅವಸರ ಬೇರೆ ॥ 147

ಅಲ್ಲದೇ ಹುಡುಗ ಸೂತಕದವ । ಆ ಫೇಡೆಯದು ಮಾಡಿ ಆಗಿದೆ ನೈವೇದ್ಯವ ।
ಅದನೇ ಸಾಯಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುವ । ಎಂದರೆ ಅದು ಸರಿಯಾದೀತೇ ॥ 148

ಎಂದಳು ಮನೆಯಲಿ ಇಲ್ಲ ಮತ್ತೊಂದು । ಇದನ್ನೇ ಹೋಗು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ।
ಪ್ರೇಮ ಪುರಃಸರ ಇದನೇ ಕೊಡು । ಇಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಾಯಿ ತಿನ್ನುವರು ॥ 149

ಆ ಪೇಢೆಯನೇ ಆತ ಕೊಂಡೊಯ್ದನಾಗ । ಆದರವನು ದರ್ಶನಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ।
ಮರೆತು ಉಳಿಯಿತು ಪೇಢೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ । ಆಗ ಬಾಬಾ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು ॥ 150

ಮುಂದೆ ಮತ್ತೆ ಮೂರನೇ ಪ್ರಹರದಲ್ಲಿ । ಹುಡುಗ ಮತ್ತೆ ಬಂದ ದರ್ಬಾರದಲ್ಲಿ ।
ಮತ್ತೆ ಮರೆತನು ಮೊದಲಿನ ರೀತಿಯಲಿ । ಬರಿಗೈಲಿ ಮಶೀದಿಗೆ ಬಂದನು ॥ 151

"ನನಗಾಗಿ ತಂದಿರುವೆಯಾ ಏನಾದರೂ" । ಎಂದು ಬಾಬಾ ಕೇಳಿ ನೋಡಿದರು ।
"ಏನೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದಾಗ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದರು । ಒಂದಿಷ್ಟು ನೆನಪು ಮಾಡಲು ॥ 152

"ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಯಾರು ಏನಾದರೂ । ನನಗಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲವೇ" ಎಂದರು ।
ಅದಕೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದಾಗ ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರು । ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಕೇಳಿದರು ॥ 153

"ಏನಪ್ಪಾ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ । ತಾಯಿ ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೇ ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ।
ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕೊಟ್ಟ ಆ ತಿಂಡಿ ಅದೆಲ್ಲಿ" । ಎಂದಾಗ ನೆನಪಾಯಿತವನಿಗೆ ॥ 154

ಆದನಾಗ ಲಜ್ಜಾಯಮಾನ । ಹೇಗಾಯಿತು ನನಗೀ ವಿಸ್ಮರಣ ।
ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿದನಾಗಿ ಅಧೋವದನ । ಚರಣಕೊಂದಿಸಿ ಹೊರಟನು ॥ 155

ಓಡಿ ಹೋದ ಮನೆಯತ್ತ । ಫೇಡೆ ತಂದು ಬಾಬಾರಿಗಿತ್ತ ।
ಕೈಗೆ ಬಿದ್ದೊಡನೆ ಬಾಯಲಿಡುತ್ತ । ತಾಯಿಯ ಭಾವ ಸಮರ್ಪಣೆ ನಡೆಯಿತು ॥ 156

ಹೀಗೆ ಸಾಯಿಯು ಮಹಾನುಭಾವ । ಯಾರ ಮನದಲಿ ಎಂತು ಭಾವ ।
ಅವರಿಗೆ ಅಂತೇ ಕೊಟ್ಟು ಅನುಭವ । ಭಕ್ತನ ಗೌರವವ ಬೆಳೆಸುವನು ॥ 157

ಇನ್ನೊಂದು ಈ ಕಥೆಯ ಅಂತರಾರ್ಥ । ಸರ್ವಭೂತಗಳಲಿ ಸದೈವ ವಾಸಿಸುವ ಭಗವಂತ ।
ಇದು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬುದು ಸಕಲ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಮ್ಮತ । ಇದೇ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಇಲ್ಲಿರುವದು ॥ 158

ಇನ್ನು ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲಿ । ತಿಳಿದೀತು ಬಾಬಾ ಇರುವರಾವ ರೀತಿಯಲಿ ।
ಮಲಗುವರೆಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ । ಚಿತ್ತವಿಟ್ಟದನು ಆಲಿಸಿರಿ ॥ 159

ಹೇಮಾಡ ಸಾಯಿ ಪದದಲಿ ಶರಣ । ಶ್ರೋತೃಗಳು ಆದರದಿ ಮಾಡಿದರೆ ಮನನ ।
ನಡೆದ ಕಥೆಯ ನಿಧಿಧ್ಯಾಸನ । ಕೃತಕಲ್ಯಾಣರಾದೀರಿ ॥ 160

ಭಕ್ತ ಹೇಮಾಡ ಪಂತ ವಿರಚಿತೆ । ಯಥಾಮತಿ ಲಲಿತಾನುವಾದಿತೆ ।
ಶ್ರೀ ಸಾಯಿಸಮರ್ಥ ಸಚ್ಚರಿತೆ । ನವಮೋಧ್ಯಾಯಃ ಸಂಪೂರ್ಣಃ ॥

॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾರ್ಪಣಮಸ್ತು ॥

॥ ಶುಭಂ ಭವತು ॥